

เน มิ รา ช ช า ต ก

บ ำ เ พื ญ อ ธิ ษ ฐ า น บ า ร มี (๕)

ข้าแต่พระราชาผู้ประเสริฐ ผู้เป็นใหญ่ในทิศทั้งหลาย
ขอเชิญเสด็จมาขึ้นราชรถคันนี้ เทพเจ้าชาวดาวดึงส์พร้อมด้วย
พระอินทร์ ใคร่จะเห็นพระองค์ เทพเจ้าเหล่านั้นระลึกถึงพระองค์
ประชุมกันรออยู่ที่สุทธรรมาเทวสภา

เนมิราชชาดก บำเพ็ญอุชิฐานบารมี (๕)

๔๔๘

รสแห่งธรรมเลิศกว่ารสทั้งปวง ความสุขที่เกิดจากการเข้าถึงธรรมอันบริสุทธิ์ภายใน ประเสริฐกว่าความสุขอื่น เมื่อเราเข้าถึงธรรมภายใน ซึ่งเป็นแก่นแท้ของชีวิตได้ ชีวิตเราจะเป็นชีวิตที่สมบูรณ์และได้รับอานิสงส์อันไม่มีประมาณ มหากุศลจะบังเกิดขึ้นทุกๆ ขั้นตอนที่เราสร้างบารมี เพราะใจเราหยั่งลงสู่กุศลธรรม หยั่งลงสู่กายธรรมภายในซึ่งเป็นต้นแหล่งแห่งความสุข ความบริสุทธิ์และความสำเร็จทั้งปวง ดังนั้นการได้เข้าถึงธรรมกายภายใน จะทำให้ชีวิตของเราก้าวไปสู่ความสมบูรณ์ในทุกด้าน เราจึงควรหมั่นประพาสปฏิบัติธรรมเพื่อให้เข้าถึงธรรมกายอันเป็นที่พึ่งที่ระลึกภายในที่แท้จริง

มีวาระพระบาลีใน เนมิราชชาดก ว่า

“ข้าแต่พระราชาผู้ประเสริฐ ผู้เป็นใหญ่ในทิศทั้งหลาย ขอเชิญเสด็จมาขึ้นราชรถคันนี้ เทพเจ้าชาวดาวดึงส์พร้อมด้วยพระอินทร์ ใคร่จะเห็นพระองค์ เทพเจ้าเหล่านั้นระลึกถึงพระองค์ ประชุมกันรออยู่ที่สุธรรมาเทวสภา”

คนมีบุญมากจะอยู่ในสายตาของสวรรค์ เขาจะมองดูเราด้วยจิตที่เลื่อมใส คอยอนุโมทนาสาธุการในบุญใหญ่แต่ละอย่างที่เรากำลังทำกัฏฐิ หรือทำไปแล้วกัฏฐิ ชาวสวรรค์เขาจะคอยตามดูแลรักษา และเฝ้าอนุโมทนาบุญกับผู้มีบุญ ดังเช่นพระเจ้า

เนมิราชชาดก บำเพ็ญอุชิฐานบารมี (๕)

๔๔๕

เนมิราชผู้สั่งสมบุญจนโด่งดังไปถึงสวรรค์ เทวดาต่างโจษขานในความดีของท่าน ถึงขนาดอยากพบตัวจริง ชนิดที่ต้องส่งราชรถลงมารับไปสวรรค์ด้วยกายเนื้อทีเดียว

*ตอนที่แล้ว หลวงพ่อได้กล่าวถึงท้าวลักกเทวราชที่ทรงพรรณนาถึงการประพุดิพรหมจรรย์ ซึ่งมีตั้งแต่รักษาศีลและเจริญสมาธิภาวนาว่า เป็นคุณที่ประเสริฐกว่าการบริจาคทาน แต่ต้องทำความคู่กันไปทั้งสองอย่าง เพราะเป็นสิ่งที่เกื้อกูลกัน จะขาดสิ่งใดสิ่งหนึ่งไม่ได้ เมื่อตรัสจบแล้ว ท้าวลักกะเสด็จกลับสู่เทวโลก ขณะนั้น หมู่เทพยดาซึ่งกำลังประชุมกันอยู่ที่สุธรรมาเทวสภา และรอคอยการมาของท้าวลักกเทวราช ครั้นเห็นพระองค์ปรากฏขึ้นในท่ามกลางมหาเทวสภาคม ต่างทูลถามด้วยความสงสัยว่า “ข้าแต่เทวราช พระองค์ไม่ปรากฏอยู่ครู่หนึ่ง ได้เสด็จไปที่ไหนหนอ” ท้าวลักกะตรัสตอบว่า “ได้ลงไปมนุษยโลกเพื่อไขความข้องใจของพระเจ้าเนมิราช” จากนั้นทรงประกาศให้เหล่าทวยเทพได้ฟังทั่วหน้ากันว่า

“ท่านทั้งหลายที่มาประชุมในที่นี้มีประมาณเพียงไร จงตั้งใจสดับคุณอันประเสริฐของมนุษย์ผู้ทรงธรรม คือพระเจ้า

เนมิราชชาดก บำเพ็ญอุชิฐานบารมี (๕)

๔๕๐

เนมิราชผู้เป็นบัณฑิตนี้เกิด พระองค์เป็นราชาของชาววิเทหรัฐ ทรงปราบข้าศึกโดยกุศลธรรม ทรงบำเพ็ญกุศล พระราชทาน ไทยธรรมแด่เหล่าสมณพราหมณ์ และเหล่ายากวณิกโดยถ้วน หน้า ขณะพระองค์กำลังบริจาคทานอยู่นั้น เกิดดำริขึ้นว่า ทาน หรือพรหมจรรย์ อย่างไหนมีผลมากกว่ากัน จากนั้นท้าวลักกะ ทรงพรรณนาคุณของพระเจ้าเนมิราชให้เหล่าเทวดาได้ชื่นชม และอนุโมทนาโดยถ้วนหน้ากัน

หมู่เทวดาได้ฟังคำสรรเสริญคุณอันประเสริฐของพระเจ้า- เนมิราชเช่นนั้น ต่างอยากเห็นพระเจ้าเนมิราช พวกนั้นทูลว่า “ข้าแต่ มหาเทวาริราช ในสมัยที่ข้าพระองค์เป็นมนุษย์ พระเจ้าเนมิราช เป็นพระอาจารย์ของพวกข้าพเจ้า พวกข้าพเจ้าตั้งอยู่ใน โอวาทของพระองค์ จึงได้ทิพยสมบัตินี้มาครอบครอง ข้าพเจ้าทั้งหลายใคร่จะเห็นพระองค์ ขอองค์มหาเทวะโปรดเชิญพระองค์ เสด็จมาบนสวรรค์นี้เกิด”

ท้าวลักกะเทวราชทรงเห็นว่า พระเจ้าเนมิราชมีบุญมาก พอที่จะเสด็จขึ้นมาบนเทวโลกด้วยกายเนื้อให้เหล่าทวยเทพได้ เห็นตามความประสงค์ จึงมีเทวบัญชาให้มาตลีเทพบุตรเทียม เวชยันตราขจร ลงไปเชิญเสด็จพระเจ้าเนมิราชขึ้นสู่ยานทิพย์ รีบนำเสด็จมาบนสวรรค์ชั้นดาวดึงส์ มาตลีเทพบุตรรับเทพ-

เนมิราชชาดก บำเพ็ญอุชิฐานบารมี (๕)

๔๕๑

โองการแล้ว ก็เทียมราชรถซึ่งเป็นยานพาหนะของท้าวลักกะไป
ยังมนุษยโลกทันที

เมื่อกล่าวถึงราชรถในโลกสวรรค์ พวกเราทุกคนรู้อยู่
แล้วว่า ในสวรรค์นั้น ไม่มีสัตว์เดียรัจฉานที่เกิดด้วยอำนาจกรรม
แต่เรามักจะได้ยินว่า มีราชรถที่เทียมด้วยม้า หรือมีช้างเอราวัณ
บนสวรรค์ นั้นหมายถึง เทวดาซึ่งเป็นบริวารของเทพผู้มั่งคั่งดีใหญ่
ได้ปาฏิหาริย์กายของตนให้เป็นรูปสัตว์ เพื่อทำหน้าที่อำนวยความสะดวกหรือนำทางให้กับเทพผู้เป็นนายไปสู่อุทยานบน
สวรรค์บ้าง หรือท่องเที่ยวไปตามสถานที่ต่างๆ ตามความพอใจ
ของเทพผู้เป็นเจ้าของ เมื่อหมดภาระหน้าที่แล้ว ก็จะกลับกลาย
ร่างเป็นเทวดาตามเดิม นี่เป็นความสามารถพิเศษของกายทิพย์

เมื่อมาตลีเทพบุตรเทียมเวษยันตราซรถขับไปนั้น เวลา
ได้ผ่านไปนานถึง ๑ เดือนของมนุษย์ เวษยันตราซรถนั้นปรากฏ
พร้อมกับมณฑลของพระจันทร์ แต่ทอแสงสว่างไสวอยู่คนละด้าน
ซึ่งขณะนั้น พระเจ้าเนมิราชทรงรักษาอุโบสถศีลในวันเพ็ญ
พระองค์เปิดสีหบัญชรด้านทิศตะวันออก ประทับนั่งอยู่ในพระ-
ตำหนัก แวดล้อมด้วยเหล่าอำมาตย์ ทรงพิจารณาศิลปะของ
พระองค์ที่ไม่มีต่างพร้อยแม้แต่หยดน้ำ เป็นศิลปะที่บริสุทธิ์ ซึ่งนับ
เป็นการประพุดิพรหมจรรย์อย่างหนึ่ง

เนมิราชชาดก บำเพ็ญอุทิศฐานบารมี (๕)

๔๕๒

ขณะเดียวกันนั่นเอง ชาวเมืองพากันนั่งเล่นที่ประตูบ้านของตน ต่างสนทนาปราศรัยกันอย่างมีความสุข บ้างคุยถึงเรื่องบุญกุศล หรือคุณพ่อคุณแม่ก็พร่ำสอนลูกๆ ให้รู้จักทำความดี รู้จักการให้ทาน รักษาศีล ให้มีความเคารพอ่อนน้อมต่อผู้ใหญ่ในตระกูล กตัญญูรู้คุณต่อผู้มีอุปการคุณ เป็นต้น ในขณะที่นั้นราชรถเคลื่อนเข้ามาใกล้จนปรากฏให้มหาชนที่กำลังสนทนากันนั้นได้เห็นประจักษ์ด้วยตา

มหาชนพากันวิพากษ์วิจารณ์ว่า “นั่นไม่ใช่พระจันทร์ แต่เป็นรถนะ” ยิ่งมองดูก็เห็นภาพของเวษยันตราขจรเทียมด้วยม้าสินธพนับพันมีมาตลีเทพบุตรขับ ปรากฏชัดขึ้น ก็ยิ่งตื่นตาตื่นใจกันใหญ่ กลางคืนปรากฏเหมือนกลางวัน ชาวเมืองแตกตื่นกันทั้งเมือง เพราะทั่วบริเวณนั้นสว่างไสวทั้งด้วยแสงของดวงจันทร์และรัศมีของทวยเทพที่มารับพระเจ้าเนมิราช

เมื่อชาวเมืองเห็นชัดเจนว่าเป็นยานทิพย์ที่มาจากสวรรค์ จึงได้ถามกันว่า “ยานนี้มาเพื่อใครกันหนอ” ลงความเห็นว่าเป็น “ไม่ใช่มาเพื่อใครอื่น ต้องมาเพื่อพระราชาของพวกเราผู้เป็นธรรมิกมหาราชอย่างแน่นอน เทพรถนี้สมควรแก่พระราชาของพวกเราเพียงพระองค์เดียวเท่านั้น” เมื่อมีความเห็นพ้องต้องกันเช่นนี้แล้ว ต่างว่าเรียงยินดีว่า อัศจรรย์จริงหนอ รถทิพย์ปรากฏ

เนมิราชชาดก บำเพ็ญอุชิฐานบารมี (๕)

๔๕๓

แก่พระเจ้าเนมิราชผู้มียศ

ฝ่ายมาตลีเทพบุตรได้จอตราชรถที่พระสีหบัญชร กล่าว
เชื้อเชิญพระเจ้าเนมิราชให้เสด็จขึ้นทรงราชรถว่า “ข้าแต่พระราชา
ผู้ประเสริฐ ผู้เป็นใหญ่ในทิศทั้งปวง ขอพระองค์เชิญเสด็จมาทรง
ราชรถคันนี้เถิด เทพเจ้าชาวดาวดึงส์พร้อมด้วยพระอินทร์
ปรารถนาจะพบเห็นพระองค์ ซึ่งขณะนี้กำลังประชุมคอยเฝ้าอยู่ ณ
สุทธรรมาเทวสภา”

พระเจ้าเนมิราชทรงสดับคำเชื้อเชิญเช่นนั้นทรงปิติยินดีว่า
จะได้เห็นเทวโลกด้วยตาเนื้อ ไม่ต้องรอให้เห็นเมื่อละสังขารไปแล้ว
จึงตัดสินใจเสด็จไปเทวโลกตามคำเชื้อเชิญ จากนั้นทรงตรัส
เรียกอำมาตย์ข้าราชการ พร้อมทั้งเหล่าสนมนางในและ
มหาดชนทั้งเมืองมาตรัสว่า พระองค์จะไปเทวโลกไม่นาน ขอให้
มหาดชนทั้งหลายอย่าได้ประมาท ให้หมั่นทำความดีให้มาก ตรัส
ฉะนี้แล้ว ก็เสด็จขึ้นสู่ยานทิพย์ทันที

เรื่องของมนุษย์ธรรมดาที่สามารถไปเทวโลกได้ด้วย
กายเนื้อนี้ เป็นสิ่งที่เกิดขึ้นยากมาก มนุษย์ส่วนใหญ่ที่มีความ
สามารถมาก อย่างมากออกไปได้แค่่นอกโลก แต่พระโพธิสัตว์
ของเรา ท่านไปไกลถึงแดนสวรรค์ คิดดูว่าได้ท่องแดนสวรรค์
ไปรู้ไปเห็นด้วยตาเนื้อเช่นนี้ จะบันเทิงใจขนาดไหน ให้พวกเรา

หนังสือราชดก บำเพ็ญอุชิฐานบารมี (๕)

๔๕๔

ทุกคนตั้งใจปฏิบัติธรรมให้ดี ถ้าเราเข้าถึงธรรมกาย การไป
สวรรค์ก็ไม่ใช่เรื่องเหลือวิสัยสำหรับเรา ให้มันทำความเพียร
กันต่อไป

